

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντεταγμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Αὐγούστου 1897

Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 32

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 241)

Ὁ κηπουρὸς ἐτοποθέτησε τὸ δένδρον ἐντὸς τοῦ λάκκου, τὸ ἐκράτησεν ὀρθιον, καὶ ἡ Βαβέττα διὰ τοῦ λίσκου τῆς ἔρριψε δραστηρίως τὸ χῶμα, τὸ συσσωρευμένον πέριξ τοῦ δένδρου. Κατόπι τὸ ἰσοπέδωσε διὰ τῶν ποδῶν τῆς — ἐργασία ἀπαραίτητος, εἰς τὴν ὅποιαν τὴν ἐβοήθησε καὶ ὁ κηπουρὸς. Μετὰ τοῦτο ἐξεκένωσε παρὰ τὴν ρίζαν τῆς ἀκακίας ἐν ποτιστήριον, τὸ ὁποῖον εἶχε γεμίσει μὲν τῆς ἀπὸ τὴν πλησίον πηγὴν. Τέλος ἡ κυρία Διευθύντρια ἐπλησίασε, κρατοῦσα μικρὰν πινακίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα Βαβέττα Βενώ καὶ ἡ χρονολογία τῆς φυτεύσεως: 17 Ἀπριλίου 1812. Τότε δέ, μία ἐκ τῶν νεωτέρων διδασκαλισσῶν, ἡ ὁποία ἐκράτει ἐν μικρὸν σφυρίον καὶ τινα καρφία, ἐκάρφωσε τὴν πινακίδα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου.

Μόλις εἶχε τελειώσῃ ἡ ἐργασία αὕτη, ἡ δὲ Βαβέττα, ἐρυθρὰ ὅλη ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς χαρᾶς, ὡπισθοχώρει βήματα τινα, διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τὸ δένδρον «τῆς», ὅταν μία ἐκ τῶν ὑπηρετιῶν τοῦ καταστήματος προσέτρεξε μετὰ σπουδῆς, συνοδευομένη ὑφ' ἑνὸς Ἀκολούθου μὲ χρυσοπρασίνην στολὴν.

Ἡ Βαβέττα ἀνεγνώρισε ταχέως τὸν φίλον τῆς, τὸν Ἑκτορά Ἀλβαν.

Φθάσας πλησίον τῆς Διευθυντρίας, ὁ Ἀκόλου-

θος τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἡτοιμάζετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς μαθητρίδας τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ ὅτι ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας θὰ ἦτο ἐκεῖ.

Πρὶν ἢ παρέλθῃ τὸ τέταρτον τοῦτο, ὅλαι αἱ μαθήτραι εὐρέθησαν πάλιν παρατεταγμέναι εἰς τὴν αὐλήν, αἱ διδασκάλλισσαι εἰς τὰς θέσεις των, καὶ ἡ Διευθύντρια ἐτοιμος νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἐπίσημον ἐπισκέπτην.

Μετ' ὀλίγον ἡ αὐτοκρατορικὴ ἡμάδα εἰσέρχεται μεγαλοπρεπῆς διὰ τῆς μεγάλ-

λης αὐλείου θύρας, καὶ ἐκ τῆς ἀμάξης κατήρχετο ζωηρῶς ὁ Ναπολεὼν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Δελασπέδ, ἀρχιγραμματέως τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ δύο ἄλλων ἐκ τῶν ἐν τέλει.

Ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κυρίαν Καμπάν, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἐξετίμα, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐχαιρέτισε μετ' εὐλαβείας μεγαλητέρας ἐκείνης τὴν ὁποίαν συνήθως ἐδείκνυε πρὸς τὰς σοφὰς γυναῖκας, — ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν χαρίεσσαν παράταξιν, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ἐνώπιόν του.

— Λοιπὸν, κυρία Διευθύντρια, εἶπεν, εἴθετε καθ' ὅλα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν μικρόκοσμόν σας;

— Μάλιστα, Μεγαλειότηε. Δὲν ἔχω κανὲν παράπονον, κατ' οὐδεμιᾶς.

— Ἀσθενεῖς ἔχετε;

— Τρεῖς μόνον, Μεγαλειότηε, ἀλλὰ καμμίαν βαρέως.

— Λαμπρά! Ἀναγνωρίζω καὶ ἐδῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν καλῶν σας συμβουλῶν καὶ τῆς μητρικῆς σας ἐπιβλέψεως.

Καὶ τότε ἤρχισε τὴν «ἐπιθεώρησιν» τῶν οἰκοτροφῶν τοῦ Ἑλκούς, — κατὰ τὴν ἰδίαν των φράσιν, — παρερχόμενος κατὰ μῆκος τῶν στοίχων καὶ ἀπευθύνων εἰς ἐκάστην μαθητρίαν ἀπὸ ἐν βλέμμα, ἀπὸ ἐν μειδίαμα, ἀπὸ ἐν λόγον.

Ὅταν ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς Βαβέττας, ἐσταμάτησε:

— Τὸ γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸ τὸ πρόσωπόν σου, εἶπε. Ποῦ σ' ἔχω ἰδῆ, μικρά μου;

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, Μεγαλειότηε, τὴν ἡμέραν ποὺ ἐώρταζεν ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία.

— Ἀ, ναι, τὸ ἐνθυμούμαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Μορανζή, τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων.



«Ὅταν ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς Βαβέττας, ἐσταμάτησε.» (Σελ. 249, στήλ. γ').

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Δεν ήσουν και σύ, νομίζω; έξηκολούθησεν ο Αυτοκράτωρ, αποταθείς προς τον Έκτορα, ο οποίος ίστατο οπισθεν του, έτοιμος να εκτελέσει τας διαταγάς του. Ναι, ήσουν και σύ εκεί, καθώς και ή κόρη εκείνη, ή οποία σου ομοιάζει τόσο καταπληκτικώς...

— Η Δεσποινίς Λουκία Μορανζή, είπεν ο Έκτωρ.

— Ακριβώς! Ο φίλος σου Δαγκέν—ο οποίος όμως δεν είναι και ιδικός μου, ήτο επίσης εις τήν εορτήν. . . Κυρία Διευθύντρια, είσθε ευχαριστημένη από αυτήν την μαθήτριά; ήρώτησε στραφείς προς την κυρίαν Καμπάν.

— Μεγαλειότατε, καθ' ήν στιγμήν μοι άνηγγέλθη ή επίσκεψίς σας, ευρισκόμεθα εις τὸ δάσος, όπου ή μαθήτριά αυτή έφύτευσεν έν δένδρον μόνη της. Καθώς γνωρίζετε, τούτο είναι ή ανωτάτη άνταμοιβή, εκ τῶν άπονεμομένων εις τας μαθητριάς μας.

— Χαίρω πολύ! είπεν ο Αυτοκράτωρ κατευχαριστημένος, έν ᾧ τὸ πρόσωπον της Βαβέττας εκάλυπτετο υπό ζωηροῦ έρυθήματος, οί δε ὀφθαλμοί της έλαμπον από χαράν και ύπερφάνειαν· χαίρω πολύ! "Αν δεν άπατώμαι, είναι τὸ βραβεῖον τὸ άπονεμόμενον εις τὸν καλύτερον μαθητή, εις τήν εὐπροσηγορίαν, εις τήν αγαθότητα,—ὅλα προτερήματα πολύτιμα διὰ μίαν γυναῖκα, είπε, θεωπεύων διὰ της λευκής και ευτραφούς χειρός του τήν φλέγουσαν παρειάν της κορασίδος. "Αλλά δεν άρκεῖ νά έχη κανείς καλὸν χαρακτήρα... Τί ξεύρεις νά κάμνης, μικρά;

— Πολλά πράγματα, Μεγαλειότατε, έπέβλισεν ή Βαβέττα.

— Ξεύρεις νά πλέκης;

— Όλίγον, Μεγαλειότατε.

— Για νά ιδούμε!

Τότε ή Βαβέττα έξήγαγεν εκ τοῦ θυλακίου της τὸ πλέξιμόν της, μετά προσοχής τυλιγμένον εις έν μανδήλιον, — μάλιστα εκ φόβου δυστυχήματος, αἱ βελόναι του ήσαν έμπεπηγμέναι εις μικρὸν τεμάχιον φελλοῦ,— και άφ' οὗ τὸ έξεδιπλωσε, τὸ έπαρουσίασε προς τὸν Αυτοκράτορα.

— Και τί είναι αυτό; "Α, βλέπω, είπεν· είναι κάλτσα διὰ μικρὸ παιδί.

Τὸ έξήτασε μετά προσοχής.

— Δεν είναι άσχημα πλεγμένον! καθόλου άσχημα! είπε με ύφος έμπειρογνώστου.

Και τῷ ὄντι, τὸ πλέξιμον ήτο ὀμαλὸν και κανονικώτατον.

— Και τίνας είναι αὐτές ή μικρές κάλτσες;

— Μεγαλειότατε, δεν ήξεύρω ακόμη.

— Λοιπόν, νά σου είπω εγώ: Είναι τοῦ Βασιλέως της Ρώμης!

— "Ω, Μεγαλειότατε!

— Τί, δεν θέλεις;

— "Ω, Μεγαλειότατε! επανέλαθεν ή Βαβέττα, μή ευρίσκουσα άλλας λέξεις από τήν χαράν της.

— Λοιπόν, αν θέλεις, είμπορεῖς, άφ' οὗ τελειώσης τὸ ζεύγος, νά το παραδώσης προς τήν κυρίαν Διευθύντριαν, διὰ νά το στείλῃ προς τήν κόμησσαν Μοντεσκιού.

Και άπεμακρύνθη, άρίνων τήν Βαβέτταν εὐδαίμονα διὰ τήν έκτακτον τιμήν, τήν οποίαν έξήλευσαν ὅλαι της αἱ συμμαθήτριά.

"Εκαμε βήματά τινα κατὰ μήκος της παρατάξεως, και σταματήσας πάλιν ένώπιον μιᾶς τῶν μεγαλητέρων μαθητρίων, τήν ήρώτησε:

— Ήμπορεῖτε, δεσποινίς, νά μου είπητε πῶς γίνεται τὸ βραστὸν κρέας;

Η έρώτησις αὕτη έπροκάλεσε μειδίαμα εις τὰ χείλη ὄλων τῶν οἰκοτρόφων, έξαιρουμένης εκείνης προς τήν οποίαν άπεστεινέτο, διότι, ένῳ έπερίμενε νά έρωτηθῇ αἴφνης περί ιστορίας ή φιλολογίας, ένόμισεν ὅτι ταπεινούται ὀλίγον από τήν έρώτησιν τοῦ Αυτοκράτορος... Έν τούτοις συνήλθε ταχέως και άπήντησε:

— Βάζομεν εις τήν φωτιάν, μέσα εις μίαν χύτραν γεμάτην νερόν, ένα κομμάτι βωδιῶν κρέας. "Αμα άρχίσῃ νά βράζῃ, αφαιρούμεν τὸν άφρόν με τήν κουτάλαν τοῦ ξαφρίσματος. Κατόπι ρίπτομεν μέσα καρόττα, σέλινα, κτλ. Τὸ άρίνομεν νά βράσῃ με ὀλίγην φωτιάν έξ ὧς έπτά ὥρας, και τότε τὸ κρέας με τὸν ζωμόν είναι έτοιμον.

— Και θά είναι νόστιμος αὐτός ὁ ζωμός;

— Νομίζω, Μεγαλειότατε! είπεν ή νεᾶνις με κάποιον δισταγμόν.

— Έγὼ όμως άμφιβάλλω πολύ, είπεν ο Αυτοκράτωρ γελῶν. Κάτι λείπει!

— Τί λείπει; ήρώτησεν άμέσως αποταθείς προς τήν έπομένην μαθήτριά.

— "Αλάτι! είπεν εκείνη.

— "Αλάτι, ακριβὸς αλάτι! είπεν ο Ναπολέων με ύφος θριαμβευτικόν.

Και έξηκολούθησεν οὕτως άποτεινών προς τας μαθητριάς έρωτήσεις τοῦ αὐτοῦ είδους—διότι άλλως τε τήν μαγειρικήν και τὰ οἰκιακά έν γένει έργα, τὰ έθεώρει οὐσιώδη και άπαραίτητα διὰ τήν γυναικείαν άνατροφήν. Ήυχαστεῖτο δε νά τας έμβάλλῃ εις άμηχανίαν και νά στειεύεται μετ' αὐτῶν, ὀμοιάζων μᾶλλον προς πατέρα χαϊρόμενον έν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του, παρά προς διδάσκαλον έπιθεωροῦντα και έξετάζοντα μαθητάς.

— "Αλλά μοῦ φαίνεται, είπεν έξαφνα διακόπτων τήν έπιθεώρησίν του, ὅτι είναι ή ὥρα τοῦ γεύματος. Δεν εἶν' έτσι, κυρία Διευθύντρια;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, άπήντησεν ή κυρία Καμπάν.

— Δεν έπιθυμῶ νά πεινάσουν έξ αἰ-

τίας μου αἱ καίμεναι αἱ μαθήτριά... Θά δυσχεστεύουν και δεν θά έπιθυμοῦν πλέον τὰς επίσκεψεις μου. Είπητε νά κτυήσουν τὸν κώδωνα.

Μετά τινας στιγμάς, κληθεῖσαι διὰ της συνήθους κωδωνοκρουσίας, αἱ οἰκτροφοι μετέβησαν εις τὸ έστιατόριον.

Ο Αυτοκράτωρ τας ήκολούθησεν.

Εκάθισαν εις τας θέσεις των ὅλαι, ένθεν και ένθεν τῶν μακρῶν τραπέζων, και κατὰ τὸ σύνθηδες, αἱ μαθήτριά αἱ ὀποῖαι ήσαν της ύπηρεσίας, ήρχισαν νά διανέμουν τήν σούπαν.

Ο Αυτοκράτωρ έλαβεν έν κοχλιάριον.

— "Α, είναι πολὺ καλή, είπεν άφ' οὗ τήν έδοκίμασε. Δεν την έκαμε βέβαια ή δεσποινίς... ή δεσποινίς εκεί—κάτω!

Και μετά τὸ μικρὸν τούτο πείραγμα, έξήλθεν εκ τοῦ έστιατορίου, διὰ νά έπισκεφθῇ τὸ υπόλοιπον τοῦ καταστήματος.

Όταν έπέστρεψε, τὸ γεῦμα είχε τελειώσῃ. "Αλλά πριν άποσυρθοῦν αἱ μαθήτριά, μία από τας «μεγάλας» ανήλθεν έφ' ένός καθίσματος διὰ νάπαγγεῖλῃ τήν «ευχαριστίαν». Κατέληξε δι' ευχῶν υπέρ της ευδαιμονίας και της ευημερίας τοῦ Αυτοκράτορος και της αυτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ο Ναπολέων εκύταξε τήν μαθήτριά, ή οποία άπήγγειλε τήν προσευχήν: ήτο ακριβὸς εκείνη, ή οποία είχε λησμονήσῃ νά ρίψῃ αλάτι εις τὸ βραστόν... Ο Αυτοκράτωρ τήν ευχαρίστησε δι' ευμενοῦς μειδιάματος, τὸ ὀποῖον ήρκεσε νά εξαλείψῃ καθολοκληρίαν από τὸ πρόσωπον της νεάνιδος, πᾶν ἔχνος δυσχεστείας διὰ τὸ πείραγμα.

— Πῶς; είπε τότε ο Ναπολέων, στραφείς προς τήν Διευθύντριαν· τὰ παιδιὰ δεν είχαν σήμεραν έπιδόριον;

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, είχαν... Ητο σήμεραν ή ημέρα τῶν ξηρῶν καρύων.

— "Α, πολὺ ισχνὸν έπιδόριον! Επιθυμῶ προς τιμήν της επίσκεψέως μου, νά λάβουν έν άλλου, πλουσιώτερον!

Εἰς έν νεῦμά του, ο Έκτωρ έξήλθε· και μετ' ὀλίγον έπέστρεψεν, ακολουθούμενος υπό δύο ύπηρετῶν, κρατούντων σάκκους με ζαχαρωτά. Ο Αυτοκράτωρ τοὺς παρέδωκεν ο ἴδιος εις μερικὰς μαθητριάς, έπιφορτίσας αὐτάς νά τα διανείμουν.

— Έκ μέρους τοῦ Βασιλέως της Ρώμης; είπέ.

— Ζήτω ὁ Αυτοκράτωρ! Ζήτω ο Βασιλεὺς της Ρώμης! άπεκρίθησαν έν χορῷ αἱ μαθήτριά.

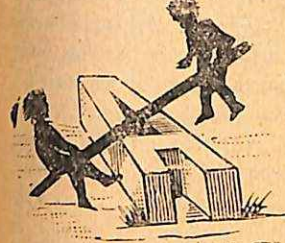
Η έντονος αὕτη ζητωκραυγή έδόνει ακόμη τοὺς τοίχους τοῦ έστιατορίου, ὅταν ο Αυτοκράτωρ, άφ' οὗ συνεχάρη θερμῶς τήν κυρίαν Καμπάν και τας βοηθούς της, ανήλθεν εις τήν άμαξάν του και έλαβε μετά της ακολουθίας του, τήν άγουσαν προς τὸ Σαιν-Κλου.

["Επεται συνέχεια] ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Ιουλίου.

ΝΑΣΤΑΤΟΙ



οί αστυφύλακες της γειτονιάς. "Αλλοι τρέχουν έδῶ κ' εκεί· άλλοι ίστανται έν μέσῃ ὁδῷ και παρατηροῦν ύψηλά, προς τὸν οὐρανόν. . . Και ὁ κόσμος σταματᾷ επίσης και βλέπει· πῶς πάντων τὰ παιδιὰ της γειτονιάς, τὰ ὀποῖα είναι κατενθουσιασμένα και χειρονομῶν, και ἀλαλάζουν, και ὀμιλοῦν, με τήν κεφαλὴν προς τὰ έπάνω.

Ίδου και ὁ κύριος "Αστυνόμος. Βλέπει και αὐτός προς τὸν οὐρανόν και δίδει διαταγὰς, πολὺ θυμωμένος. Κυριολεκτικῶς αὕτην τήν στιγμήν είναι «κύρ "Αστρονόμος» κατὰ τήν έκφρασιν τοῦ λαοῦ, άφ' οὗ κυττάζῃ τὰ άστρα. . .

Τί συμβαίνει λοιπόν; . . . Μήπως έρᾶν κανένας κομήτης, και ή "Αστυνομία θέλει νά τον συλλάβῃ προς πρόληψιν δυστυχημάτων; . . . Μήπως εφάνη κανένας άστὴρ ταραξίας, άπειλῶν τήν τάξιν τῶν οὐρανίων σωμάτων; . . . Τί; Είναι έσπέρα. "Ηδῃ λάμπει ή ὥχρᾳ ήμισέληνος και σελαγίζουσιν οί πρῶτοι άστéρες ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου οὐρανοῦ. Και μεταξύ αὐτῶν φαίνεται εις άστὴρ μέγας και ζωηρότατος, περισσότερον έρυθρός και από τὸν "Αρην, περισσότερον φλογερὸς και από πυρῆνα κομήτην, λάμπων εις τὰ οὐράνια ὕψη και κινούμενος ὀλονέν, ὕψόμενος και προχωρῶν άργά. . .

Αὐτὸν τὸν άστέρα βλέπει τὸ πλῆθος... αὐτὸν τὸν άστέρα καταδιώκουν οί αστυφύλακες και ὁ «κύρ "Αστρονόμος.» Είναι άπλούστατα έν αερόστατον, μία ρούσκα, από εκείνας τας ὀποῖας άφίνουν, τώρα τὸ καλοκαίρι προπάντων, τὰ παιδιὰ τῶν "Αθηνῶν.

Πρὸ ὀλίγων ακόμη ἡμερῶν τὸ θέαμα ήτο συχνότατον. Μόλις εθράδευε, και πριν ακόμη άνατεῖλουν οί ἀληθινοί άστéρες, ὁ οὐρανὸς έστίζετο από σημεία φωτεινὰ πολυάριθμα και κινούμενα, ακολουθούντα τήν φορὰν τοῦ άνέμου, άλληλοκυνηγούμενα. Τὰς εορτάς προπάντων, ὅταν τὰ παιδιὰ είχαν περισσότερον καιρόν νά κατασκευάζουν αερόστατα, τὸ πλῆθος τῶν πολυχρῶμων αὐτῶν σφαιρῶν έγίνετο τόσο μέγαλον, ὥστε τὸ θέαμα εἴλκε και τοὺς μεγάλους. Και ένῳ αὐτοὶ έχασκαν, παρατηροῦντες ὀλονέν προς τὰ έπάνω, τὰ παιδιὰ παραδίδοντο εις άγῶνας δρόμου, παρακολουθούντα τὰ αερόστατα και προσπαθοῦντα νά φθάσουν έγκαίρως εις τὸ μέρος, όπου

υπελόγιζαν ὅτι θά πέσουν. "Αλλ' αὐτὸ πολὺ σπανίως τὸ εκατόρθωναν, διότι τὰ αερόστατα τρέχουν συνήθως πολὺ ταχύτερον και από τοὺς πλέον γυμνασμένους μικροὺς πόδας. . .

Επὶ τέλους επενέβη ή "Αστυνομία και έθεσε τέρμα εις τήν διασκέδασιν. Τὰ αερόστατα, πίπτοντα πριν σθεσθῇ ὁ σπόγγος των, έπάνω εις στέγας, ή εις χόρτον ξηρόν, ή εις άλλην ευφλεκτον ὕλην, ήδύναντο νά προκαλέσουν πυρκαϊάς. Τὸ πρᾶγμα λοιπόν δεν ήτο ὅσον εφαινετο άθῶον και άκίνδυνον, και ή "Αστυνομία άπῃγόρευσεν αὐστηρῶς τας άνυψώσεις τῶν αεροστατῶν. Ὑποθέτω ὅτι θά έλυπήθησαν πολὺ τὰ παιδιὰ. "Αλλά τί νά γίνῃ, άφ' οὗ με τήν διασκέδασίν των, ἐκινδύνευεν ή περιουσία τοῦ άλλου. . .

Δι' αὐτὸ λοιπόν ήσαν εις κίνησιν οί αστυφύλακες σήμεραν, και κατεδίωκον ὡς ά π η γ ο ρ ε υ μ ε ν ο ν τὸ αερόστατον έκεῖνον. Ίδου ή έξήγησις τοῦ μυστηρίου!

Ο σκοπὸς τῶν ἡτὸν νά εύρουν και νά συλλάβουν τὰ παιδιὰ, τὰ ὀποῖα τὸ άφήκαν. "Αλλ' αὐτὸ δεν ήτο πολὺ εύκολον. Οἱ πονηροὶ παραβάται της αστυνομικῆς διατάξεως έλαβον καλὰ τὰ μέτρα των, και τὸ αερόστατον εφάνη άποτόμως και αἰφνιδίως, χωρὶς νά μυρισθῇ κανεὶς τὸ μέρος της προπαρασκευαστικῆς εργασίας. Οἱ αστυφύλακες έτρεχαν εις ὅλας τὰς οἰκίας, έρωτοῦσαν, ήπειλουν, συνελάμβανον, άνέκριναν. . . Τίποτε! τίποτε! οί δράσται τοῦ διασκεδαστικοῦ άνομήματος δεν ήτο δυνατόν νά εύρεθοῦν... Και μέχρι τέλους τὸ αερόστατον άπέμεινε μυστήριον υπό έποψιν προλεούσεως, ὥς ὅτου έχάθη προς τὸν Ὑμηττόν, και εἴλειψε τὸ θέαμα της ματαιίας καταδιώξεως, τὸ περίεργον και πρωτοφανές.

Και τότε κάποιος εκ τοῦ πλῆθους ήκούσθη λέγων:

— Καλὲ νά μὴν ήταν τὸ "Αερόστατον τοῦ "Ανδρε;

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

28 Ιουλίου.

Ο Γιαννάκης τρώγει με τὸν πατέρα του εις τὸ «"Αστν».

Η αὐλὴ φωτίζεται από ένα μέγαλον και ισχυρότατον ηλεκτρικὸν λαμπτήρα, ὁ ὀποῖος εἴλκει γύρω-γύρω ὅλα τὰ έντομα, τὰ αγαπῶντα τὸ φῶς.

— Ίδὲς πῶς τον περιτριγυρίζουν τὰ έντομα! λέγει παρατηρῶν τὸ θέαμα ὁ πατέρας τοῦ Γιαννάκη.

Καὶ ὁ Γιαννάκης:

— Φαντάζομαι τί θά γίνεται γύρω-γύρω. . . εἶτο φεγγάρι!

Αὐθάδεια εκ τοῦ φανεροῦ, είναι έν σφάλμα. Αὐθάδεια εκ τοῦ κρυπτοῦ, είναι δύο σφάλματα.

Φ.

Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ

[Κινέζικο παραμῦθι]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 245).

Μίαν ἡμέραν τόσο πολὺ έκαιεν ὁ "Ηλιος, ποῦ δεν τον άφινε νά κάμῃ βήμα· βλέπωντας, ὅτι δεν είμποροῦσε νά περιπατήσῃ άνεστέναντες με ὅλην του τήν καρδιά και είπε με άγωνίαν:

— Τί τάχα με ὤφελοῦν τόσα πλοῦτη, τόσο χρυσάρι! Νά, ζωή, εἰτάληθινά έλεεινῇ! νά είσαι πλούσις και νά μὴν είμπορῇς νά κάμῃς δύο βήματα! "Ορίστε, ένας "Ηλιος, λαμπρὸς σαν τὸ χρυσάφι μου, εύμόρφος σαν τὰ διαμάντια μου, ποῦ είμπορεῖ νά σου κάμῃ τόσα και τόσα. . . ὅταν τοῦ κατέβῃ μάλιστα νά σε κρατῇ εἰς τὸν τόπο καίωντάς σε αλύπητα! Πόσο σε εύτυχίζω, "Ηλιε μου!.. Νά ήταν τρόπος. . . βέβαια νά είμποροῦσε κανείς νά γίνῃ "Ηλιος δεν θά ήταν καλλίτερο πρᾶγμα! . . . "Αχ, και νά εἰγνόμεον "Ηλιος!

Δεν έπρόφθασε νάποτελειώσῃ τὰ μελαγχολικά του λόγια, και παρουσιάζεται έμπρός του ή χρυσομαλλοῦσα εκείνη Νεράιδα με τὸ διαμαντένιο ραβδάκι εἰς τὸ κρινοδάκτυλο χέρι της, και λέγει εις τὸν παχύσαρκον φίλον της:

— Ὑψόσου εἰς τὰ γαλανὰ οὐράνια· γίνου ὅπως έπιθυμῇς, γίνου λαμπερὸς "Ηλιος!

Και άμέσως έγινε άφαντη, σαν Νεράιδα που ήτο !

Και πράγματι* ο Πετροπελεκητής, καθώς θα ήταν ύλοστρόγγυλος, δεν άργησε να στρογγυλέψη όλακερος, και, ώ του θαύματος να ύψώνεται σιγά σιγά σαν λαμπερό αερόστατο, και να σιγοπερπατήσει εις τα πλάτια του ούρανοϋ, άπαράλλακτα όπως ο Ήλιος, όμοιος και ακόμην πιδ καλλίτερος !

Ήτο κατευχαριστημένος με τη νέα του ζωή* έχαμογελοϋσε με χρυσό χαμόγελο, όσάνκις από τα ύψηλά έβλεπε λογίων-λογίων παράξενα, γελοία, περίεργα* έκύτταζε παντού ελεύθερα και μ' ευχαρίστησιν έβλεπε πόσον οί πτωχοί και πλούσιοι άνθρωποι, τα ζώα και τα φυτά τον εύγνωμονούσαν προσκυνώντας τον, σαν τον μεγαλήτερον Βασιλέα όλου του Κόσμου !

Ήταν άνοιξι* ήλθε το καλοκαίρι* ήταν πάντοτε εύχαριστημένος, ένθουσιασμένος.

Κατόπιν ήλθεν το σκουντουφλιάρικο φθινόπωρο. Έ-

κει όπου έπερπατούσαν ο νέος Ήλιος, βλέποντας εις ένα πυκνό δάσος, έξαφνα έρχεται έμπρός του ένα μαύρο και πυκνό συννεφάκι, και με άναίδεια του σφαλεϊ την ώραία θέα, και του μαυρίζει όλο το χρυσό του πρόσωπο. Έκαμε δεξιά, έκαμε άριστερά να κινηθί, δεν ήμπορούσε* σαν Ήλιος έπερπατούσε πάντοτε έμπρός* έμπρός του και το σύννεφο.

Θυμωμένος τότε ο Ήλιος, τόσο έστενοχωρήθη, που έδλασφήμισε την ώρα και τη στιγμή πεϋ του κατέβη να γίνη Ήλιος . . .

— Άκούτ' εκεί ! Ήλιος, Βασιλέας του ούρανοϋ, να μη μπορή οϋτ' ένα συννεφάκι να παραμερίση απ' έμπρός του ! Άς μου λείπη τέτοιο άξίωμα, τόσο λαμπρότης, τόσο εύμορφία ! άς μου λείπη ! Έπροτιμούσα... προτιμώ αληθινά τη μαύρη ψι του συννεφου !... Σύννεφο να εγινόμεον δεν ήταν άσχημο ! Άχ, να εγινόμεον σύννεφο !

Δεν έπρόφθασε ναποτελειώσει τον τε-

λευταίο λόγο του και άμέσως, σαν κάποιον διαμαντένιο ραβδάκι να τον έγγιξε* καθώς ήταν από τον θυμό του κατακόκκινος, χάνει την λαμπρότητά του, απλώνεται σιγά-σιγά σαν φωτόχρωμη τολύπη και, χωρίς να το έννοήσει, γίνεται τόσο ένταφρός, τόσο δροσερός, τα μάτια του γίνονται δύο γαλανοί μεγάλοι λάκκοι, έως ότου τέλος έγινε, καθώς έπιθυμούσε, ένα στακτόμαυρο σύννεφο, που το έφυσούσεν ο άνεμος και έτρεχεν εις το άπέραντο διάστημα του ούρανοϋ με δρόμον ακράτητον.

— Ά, τώρα μάλιστα ! το έννοώ ιδού, ό,τι έπιθυμούσεν ή καρδιά μου*



Ή έχουσα το ψευδώνυμον
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
βραβευθέν δια τοϋ Δημοφιλίστατος

ή καρδιά μου* απλώσεν επί τέλους κομμάτι το κορμί μου . . . και τρέχω με δύναμιν άνέμου... χωρίς να κουράζωμαι, χωρίς να μ' έμποδίξη τίποτε. Και έχω τόσο δροσερόν αίμα, νάι, είμαι τόσο δροσερός, που θαρρείς ο δρόμος μου με άνασάνει, άντι να με κουράζει... και να με ιδρώνη ! Εύχαριστώ σε, διαμαντένιο ραβδάκι μου !

Την αύγην όμως, εκεί που έπερνούσεν από ένα μεγάλο πε-

ριβόλι, αισθάνεται κάτι να τον κρώνη, σαν ρίγη άρρώστου ανθρωπου* τα μέλη του σώματός του σιγά-σιγά να ύγραίνονται, να νερούλιάζουν. . .

— Τι είναι τούτο πάλι ! έστέναξε. "Ω, ώ... πώς γίνομ' έτσι ; πώς . . .

Δεν έπρόφθασε να αισθανθί καλά-καλά τί του συμβαίνει και διελύθη εις ραγδαίαν βροχήν, ως που εις μίαν μικρήν κοιλάδα έγινε άσημόχρωμον ρυάκι, τρέχωντας ακράτητο προς ένα κήπον άνθοστόλιστο.

— Καλό κι αυτό ! εφλίφλισε* να σου είπω, δεν είναι άσχημη δουλειά κι αυτή ! . . . να είπούμε και την άλλη-θια . . . είχα βαρεθί να τρέχω 'στα 'ψηλά . . .

Καθώς όμως εγοργότρεχεν ακράτητο, έξαφνα του έμποδίζει τον εύμορό του δρόμο... ένας βράχος, όχι και πολύ μεγάλος. . . Άφριζε το βιαστικό ρυάκι να τον περάση, προσπαθούσε . . . τίποτε, ή τον αδύνατο* ο βράχος ακίνητος εκεί, το

ήνάγκασεν επί τέλους νάλλάξη τον δρόμο του, κατακουρασμένο από την αγωνία.

— Άκούτ' εκεί δύναμι ! αυτό καταντάει . . . άδιαντροπία ! Και μ' όλον τούτο . . . ιδού, που ένα βραχάκι ήμπορεί να κάμη ό,τι θέλει, δίχως καν να κινηται από τη θέσι του ! Καθώς καταλαβαίνω . . . ή πιδ άναπαυτική και εύχάριστος ζωή είναι του βράχου !... Δεν θα ήταν άσχημο, Νεραϊδούλα μου, να με σταματήσει εδώ-πα, να πήξω και να σου γίνω ακλόνητος και δυνατός . . . σαν και τού λόγου του !

Ό,τι είπε και έγινε.

Ή χρυσομαλλούσα Νεραϊδούλα του κτυπή με το διαμαντένιο ραβδάκι της το ρυάκι και, άμέσως, όλο έκείνο το δροσερό νεράκι, έγινε ένας κατάσπρος βράχος... επάνω όμως εις την ράχι του άλλου βράχου, που έδασάνιζε το ρυάκι νάλλάξη το δρόμο του !

— Να ζωή, είπε με χαρά ο νέος βράχος. Άνάπαυσις και ήπασία ! Δροσιά και ύπνος ! Όά ξεκουρασθί τέλος πάντων !

[Έπεται το τέλος] Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΡΗΜΗ ΜΑΝΑ

Ός χθές 'ς της δάφνης τη φωλιά
μάννα, πατέρας κι' αδελφάκια,
πέντε ολόχαρα πουλιά
ζούσαν με αγάπη, με φιλιά
και με αόθα τραγουδάκια

Μά νύχτα φθάνει άγριωπή,
κατάμαυρος ο κόσμος κλαίει,
βροντᾷ 'ς την κάθε άστραπή
και τη φωλιά τη χαροπή
κακό άστροπελέκι καίει.

Τέτοια χαρά μοναδική,
τέτοια ούράνια εύτυχία,
τόση αγάπη άγγελική,
όλα να λείψουν απ' εκεί
δεν ήταν, Θεέ μου, άμαρτία ;

Χαροκάμενη, μοναχή,
τόρα θυμάται τη φωλιά της
ή μπερούλα ή φτωχή
και με λαχτάρα 'ς την ψυχή
μετράει την μαύρη έρημιά της...

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Το στόλισμα της παιδικής ψυχής είναι ή... Άκακία. Άν είναι και Λευκή, τόσο το καλλίτερον !...

Υπήρξαν Μαύροι Πρίγκηπες, οί όποιοι έδειξαν άρετήν, μεγαλοφυΐαν και φιλοπατρίαν άνωτέραν από πολλούς λευκούς. Το χρώμα της επιδερμίδος δεν έχει καμμίαν σχέση με το χρώμα της ψυχής.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια* ίδε σελ. 246)

«Πόσον ήσαν διαφορετικοί από την Βέρθαν οί νέοι μας κύριοι ! Ο Φρίτς και ή Μίννα έσέβοντο και ύπήκουον την μάμμη των* ήσαν εύπειθείς και εύγενείς προς τους διδασκάλους των* έμελετούσαν με πολλήν ζήλον και έκαμναν λαμπράς προόδους εις όλα τα μαθήματα* είχαν τακτικήν πρόγραμμα βίου* ποτέ δεν έσύγχιζαν τας ώρας της εργασίας με τας ώρας της διασκέδασης . . . Λαμπρά παιδιά τέλος πάντων και τα δύο.

«Συχνά από τον κήπόν μας ήκούαμε την Βέρθαν να έπιπλήττη τους ύπηρέτας, ναποκρίνεται με αυθάδειαν προς την διδασκάλισσάν της, να περιπαίξη τους διδασκάλους της, να βασανίζει τα ζώα της... ώ, τί εύτυχείς που ήμεθα—έσπεπόμεθα τότε,— που δεν εξαναπέσαμεν εις τα χέρια της ! Συχνά πάλιν την ήκούαμε να φωνάζη : «Ούφ, Θεέ μου, πώς στενοχωρούμαι ! πώς πλήττω ! πώς άηδιάζω ! » Ο Φρίτς και ή Μίννα δεν έστενοχωρούντο ποτέ. Ήξευρα έως τώρα ότι ένα χαϊδευόμενον παιδί είναι άνυπόφορον* τα παράπονά της Βέρθας μ' έμάνθαναν ότι είναι και δυστυχές. . .

«Την εποχήν εκείνην ο πίσθηκος Πούν ήτο ακόμη ο εύνοούμενος της πρώην κυρίας μας. Τον έκρατούσε αιώνιως εις τα χέρια της και τον έφιλούσε σαν να ήτο κανένα μπεμπέ* αλλά πολύ συχνά τον ήκούαμε να τσιρίξη... Χωρίς άλλο τον έκτυπούσε, ή τον έτσιμπούσε.

«Ήμεεις άπεναντίας έπερνούσαμεν την καλλιτέραν ζωήν. Ποτέ δεν μας έκακομεταχειρίζοντο, ποτέ δεν μας έκτυπούσαν. Και τότε ένόησα ότι το ναγαπάς τους άλλους και ναγαπάσαι από αυτούς είναι το ώραϊότερον πράγμα του κόσμου. Δι' αυτό έπαυσα πλέον να ένθυμούμαι και να ποθώ τους πρώτους θριάμβους μου εις το Μελόδραμα . . .

«Έπεράσαμεν κατ' αυτόν τον τρόπον όλίγους μήνας, οί όποιοι μās εφάνησαν πολύ σύντομοι, και εφρανταζόμεθα ότι ή εύτυχία αυτή θα εξακολουθούσεν εις όλην μας την ζωήν, όταν, μίαν ήμέραν, την ώραν που μας άφηναν να βγαίνωμεν εις τον κήπον, δια να παίζωμεν με τους μικρούς μας κυρίους, τους ηύραμεν να κλαίουν ! Έτρέξαμεν εύθως να τους παρηγορήσωμεν με τα χάδια μας. Τίποτε ! Έκείνοι εξακολουθούσαν να κλαίουν...

«Καίμενη Άσπρούλα ! καίμενη Πιστέ ! . . . έλεγαν. Φαίνεσθε ως να μας έρωτάτε τί έχομεν. Άλλά πού να ένόησετε σεις, και άν σας το είπούμεν ! Νά, ένας καλός τραπεζίτης έφυγε κ' έπήρε μαζί του όλα μας τα χρήματα. Και τώρα είμεθα πτωχοί, και πρέπει να

φύγωμεν από αυτό το ώραϊο σπίτι, και πρέπει να έργασθώμεν δια να ζήσωμεν ήμεεις καθώς και ή γιαγιά. Νά διατί είμεθα λυπημένοι ! Άλλά δεν είμπορείτε να μας έννοήσετε ! »

«Άπεναντίας τους ένόησαμεν καλλιστα. Ο Πιστός μου είπε : «Ήμεεις είμπορούμεν να έργασθώμεν και να κερδίζωμεν τα χρήματα που τους χρειάζονται, με τα παιγνίδια που ήξεύρομεν. Πρέπει μόνον να τους κάμωμεν να το καταλάβουν.»

«Άμέσως τότε εγώ άρχισα να χορεύω* ο δε Πιστός έπήρε με το στόμα του ένα μικρό κανιστράκι, που είχε ξεχάση ή Μίννα από χθές επάνω εις ένα κάθισμα, έσηκώθη εις τα πισινά πόδια και έκαμε τάχα ότι συνάζει νομίσματα από κάποιαν φανταστικήν όμψυγυριν... Η Μίννα έννόησε πρώτη. Τα μικρά κορίτσια είναι πιδ έξυπνα από τα μικρά άγόρια.

«— Φρίτς ! Φρίτς !

έφώναξε—άντι να πωλήσωμεν τα ζώα μας, καθώς ελέγαμεν, καλλίτερα νάνοίξωμεν ένα θέατρον. Μ' αυτό ύως θα κερδίζωμεν τα χρήματα που μας χρειάζονται.

«— Νά μία καλή ιδέα ! » είπεν ο Φρίτς.

«Έτρέξαμεν και οί τέσσαρες εις την μάμμη, ή όποία έκάθητο μελαγχολική εις το άλλο άκρον του κήπου. Τα παιδιά με τα λόγια και ήμεεις με τα παιγνίδια, της εξηγήσαμεν το σχέδιόν μας. Η μάμμη έχαμογέλασε και δεν είπεν όχι.

«Ακριβώς εκείνην την στιγμήν ήλθεν ένας ύπηρέτης και είπεν ότι ή κυρία Μύλλερ εξήτει να όμιλήση προς την κυρίαν. Η κυρία Μύλλερ άλλοτε ήτο ύπηρέτρια της μάμμης* τώρα είχε έν εύμορον ξενοδοχείον και ήτο αρκετά εύπορος. Έμαθε το δυστύχημα της πρώην κυρίας της και έτρεξεν άμέσως να θέση εις την διάθεσιν της την οίκίαν της. Τι καλή, τί εύγνώμων και άφωσιωμένη γυναίκα ! Ο Πιστός μου είπε : «Βέβαια υπάρχουν και άνθρωποι που μας όμοιάζουν. Σπάνιον είναι* αλλά υπάρχουν ! »

«Εύχαρίστησαν πολύ την κυρίαν Μύλλερ και έδέχθησαν να υπάγουν εις το σπίτι της να μέινουν επ' όλίγον καιρόν, έως ναποφασίσουν τί θα κάμουν. Τα παιδιά της όμιλησαν περί του σχεδίου των και εκείνη ένθουσιάσθη. Είπεν ότι έχει μίαν μεγάλην αίθυσαν, ή όποία δεν της εχρειάζεται, και ή όποία ήμπορούσε να γίνη έξαίρετα θέατρον. Έγινε λοιπόν συμβούλιον άμέσως και άπεφασίσθησαν τα πάντα, ακόμη και το όνομα του Θεάτρον, το όποϊον θα ώνομάζετο «Θέατρον της Γίδας». Έπρεπε βέβαια

να το όνομάσουν καλλίτερα «Θέατρον του Σκύλου»* διότι ή ιδέα ήτο του Πιστού. Άλλά επειδή εγώ ήμουν άλλοτε χορεύτρια του Μελόδραματος, ήλπιζαν ότι το όνομά μου θα είλυε περισσότερον τον κόσμον. Έπειτα ο Πιστός ήτο πολύ μετριόφρων και δεν του έκακοφάνη διόλου.

«Από την άλλην ήμέραν μετεκομίσθημεν εις το Ξενοδοχείον της κυρίας Μύλλερ και μετά μίαν έβδομάδα το «Θέατρον της Γίδας» έδιδε την πρώτην του παράστασιν.

«Όπως και εις το θέατρον του Έλ Ρόσσο, έχορευα, έκτυπούσα τας ώρας, έσχημάτιζα λέξεις με γράμματα* αλλά έκτός από αυτά, έπαιζα και πιάνο, όπως όταν ήμουν εις της Βέρθας, και συγχρόνως έδέλαζα—πράγμα το όποϊον έστέφθη από μεγάλην έπιτυχίαν.

«Ο Πιστός έκαμε στρατιωτικά γυ-



«Τότε ο Πιστός έστρεψε το όπλον κατεπάνω του.» (Σελ. 253, στήλ. γ')

μνάσια και έπαιζε το τύμπανον. Έπειδή δεν ύπήρχον και άλλοι σκύλοι, δια να παυχθί ο Λιποτάκτης, του έμαθαν μίαν άλλην παντομίμαν, την όποιαν ήμπορούσε να παίζει μόνος του. Όνομάζετο «Ο Σκοπός». Υπήρχεν έν μικρόν φυλακείον και ο Πιστός έν στολή, με το όπλον επ' ώμου, έφρουρούσε ως σκοπός. Σε όλίγον τον έπιανε νύστα και άπεχοιμάτο. Έξαφνα έξυπνούσεν... άλλ' ήτο άργά, ο έχθρς είχε περάση, χωρίς να τον ένόηση. Τότε ο Πιστός, βλέπων ότι είχε παραλείψη το καθήκόν του, έστρεψε το όπλον κατεπάνω του, έπυροβολούσε δια ναυτόκτονήση και έπιπτε κάτω ως νεκρός. Αυτό διεσκεδάζε πολύ το άρκαατήριόν μας.

«Ο Φρίτς και ή Μίννα έκαμναν και αυτοί κάτι τί— διότι εις την Γερμανίαν δεν θεωρείται διόλου έντροπή να παίζει κανείς εις το θέατρον και πολλοί ήθοποιοί εκεί, άνήκουν εις την ύψηλοτέραν άριστοκρατίαν. Ο Φρίτς έπαιζε θαυμάσιον βιολί, ή δε Μίννα, ή όποία είχεν

ώραίαν φωνήν, ἐτραγωδοῦσεν εἰς τὸ πῖ-
άνο πολλά καὶ διάφορα τραγούδια. Ἐ-
παίζαν ἀκόμη μαζί καὶ μερικά δραμάτια
καὶ κωμωδίας, τὰς ὁποίας συνέθετε ὁ
Φρίτης—διότι εἶχε πολὺ πνεῦμα ὁ μικρὸς
μου φίλος Φρίτης!

[Ἐπειτα συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΣΤΑΓΩΝ

Βαθεῖα μέσα εἰς τὴν γῆν ἦτο μία
σταγὼν νεροῦ. Ἐπειδὴ ὁμως ἐκεῖ ἦτον
κατασκότεινα καὶ ἡ σταγὼν εὐρίσκειτο
ὀλομόναχη, ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται καὶ
ἀπεφάσισε νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὰ ἔγκατα
τῆς γῆς. Ἐκεῖ συναντᾷ μίαν ἄλλην στα-
γὼνα, καὶ παρέκει ἄλλην μίαν, καὶ τρί-
την καὶ τετάρτην. . . . Ὅλοι αὐταὶ αἱ
σταγόνες ἐπῆγαν μαζί τῆς. Ὅταν λοι-
πὸν ἐσυνάχθησαν τόσον πολλὰ καὶ ἀπέ-
κτησαν ἄρκετήν δύναμιν, τότε εἶπον
μεταξὺ τῶν :

— Τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμω-
μεν μίαν τρύπαν εἰς τὴν γῆν νὰ ἰδοῦμεν
κ' ἐμεῖς τὸν ἥλιον ;

Καὶ ἔκαμαν πράγματι μίαν τρύπαν
καὶ ἐσηκώθησαν ἐπάνω καὶ εἶδαν τὸν ἥ-
λιον καὶ τὸν ὀλογάλαζον οὐρανόν. Τὴν
ώραν αὐτὴν ἐκεῖ ! Ἀπὸ τὴν χαρὰν
τῶν ἐκυλίσθησαν, ἔπαιξαν καὶ ἐφλοῖσι-
σαν. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἐβγήκαν ἀπὸ
τὴν γῆν καὶ ἄλλαι νέαι σταγόνες : ἡ-
κουσαν, βλέπετε, τὴν χαρὰν τῶν πρώτων
σταγόνων καὶ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ κρα-
τηθοῦν πλέον, ἤθελαν νὰ ἰδοῦν καὶ αὐταὶ
τὸν λαμπρὸν ἥλιον !

— Κυττάξτε ἐκεῖ μιά ωραία πηγὴ !
ἔλεγαν μερικά παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔπαι-
ζαν κοντὰ ἐκεῖ, καὶ ἤρχισαν νὰ γεμίζουν τὰ
χεράκια τῶν καὶ νὰ πίνουν ἀπὸ τὸ κρυ-
σταλένιο νερὸν τῆς πηγῆς. Ἀλλ' ὅσον
καὶ ἂν ἔπιναν, εἶχε ἀκόμη ἄρκετον, καὶ
ἀπὸ τὴν ὀπὴν ἐβγαίνουν ὀλονὲν περισσό-
τεροι σταγόνες. Καὶ δὲν εἶχον πλέον θέ-
σιν αἱ πρώται σταγόνες, καὶ ἔτρεξαν ἐ-
κτεῖναι ἐμπρὸς καὶ ἔσπευσαν νὰ τὰς ἀκο-
λουθήσουν ἄλλαι, εἰς τρόπον ὥστε διὰ
μέσου τῆς γλῶσσης ἐφάνη τρέχον ὄρει-
δὼς ὀλόκληρον ρυάκιον ! Εἰς τὸν δρό-
μον τοῦ ἦσαν φυτρωμένα ἄνθη, λευκα
καὶ κυανὰ, κίτρινα καὶ κόκκινα καὶ εἶπον
εἰς τὸ ρυάκι :

— Ρυάκι, ρυάκι ! Στάσου λίγο νὰ
παίξωμεν μαζί σου !

— Δὲν ἔχω καιρὸν, ἀγαπητά μου
λουλουδάκια, ἀπεκρίθη τὸ ρυάκι δὲν ἔ-
χω ὑπομονὴν νὰ μένω εἰς τὸ ἴδιο μέρος.

Καὶ ἔτρεξε πάλιν ἐμπρὸς, ὅπου ἔβλε-
παν τὰ μάτια του. Ἐξάφνα, ἐκεῖ πού
δὲν τὸ ἐπερίμενε, συναντᾷ ἐν ἄλλῳ ρυάκι.

— Καλήμέρα, ἀδελφούλη μου, τοῦ
λέγει δὲν με πέρνεις μαζί σου ;

— Γιατί ὄχι, πᾶμε μαζί, λέγει τὸ
δικό μας ρυάκι.

Καὶ ἐπροχώρησαν καὶ τὰ δύο μαζί
πολὺ μακριά. Κύτταξε, τρέχουν πάλιν
ἄλλα ρυάκια νέα, καὶ ὅλα ζητοῦν νὰ το
ἀκολουθήσουν. Τί νὰ κάμῃ ; τὰ ἐπῆρε
καὶ αὐτὰ μαζί του καὶ ἔγινε μέγας καὶ
πολύς.

— Καλὲ τί εἶν' αὐτό ! ἔλεγαν οἱ ἄν-
θρωποι : τὸ μικρό μας ρυάκι, ἀκούς, καλὲ
ἐσύ, νὰ γίνῃ τόσο μέγας ποταμός !
Πῶς νὰ τον περάσωμε τώρα :

Διὰ νὰ τον περάσουν, ἠναγκάσθησαν νὰ
κτίσουν γέφυραν.

— Ἀς τὸν βάλωμε νὰ μας κάμνῃ
καὶ δουλειές, νὰ μας ἀλέθῃ τὸ σιτάρι.

Καὶ ἔβαλαν μύλους καὶ ἤρχισαν τὸ πο-
τάμι μετὰ τὰ δυνατὰ του χέρια νὰ γυρίζῃ
τοὺς τροχοὺς.

— Τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τον κα-
βαλικεύσωμεν καὶ νὰ τον φορτώσωμεν ;

Καὶ ἐφόρτωσαν μετὰ κάθε ἐμπόρευμα
καράβια, ἐμῆκαν μέσα ἄνθρωποι καὶ
καὶ ὅσα εἴδη ὀρίων καὶ εἰς τοὺς
πλάτες του ὤμους καὶ τοὺς μετέφερε
μακριά, πολὺ μακριά, ἀπὸ πόλιν εἰς πό-
λιν, ἕως εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐδῶ, εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν ἐρ-
χονται νὰ ξεκουρασθοῦν ὅλου τοῦ κόσμου
οἱ ποταμοί καὶ ἀφοῦ ξεκουρασθοῦν, ση-
κωνοῦνται ὡς εἶδος ὀρίων εἰς τὸν οὐρα-
νὸν καὶ συσσωρεύονται εἰς σύννεφα. Καὶ
ὅταν ἡ γῆ ὑποφέρῃ πολὺ ἀπὸ τὸν καύ-
σωνα, τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ βασανίζω-
νται ἀπὸ δίψαν, τότε μυριάδες σταγόνων
χύνονται ἀπὸ τὰ σύννεφα εἰς τὴν γῆν,
τὴν ποτίζουν, ζωογονοῦν τὰ φυτὰ καὶ
περνοῦν πάλιν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς,
ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐβγήκαν.

(Κατὰ τὸ ρωσσικὸν τοῦ Λάου).

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ἰδοὺ τελοσπάντων καὶ ὁ Διαγωνι-
σμὸς τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον μετὰ
τόσην ἀνυπομονήσαν ἐπεριμένατε, μι-
κροί μου καλλιτέχναι.

Πρόκειται νὰ ζωγραφίσετε μίαν Θα-
λασσογραφίαν. Αὐτὸ εἶναι τὸ θέ-
μα. Πλοῖον καὶ εὐρύτατον θέμα, διότι
ἔχετε τὴν ἐλευθερίαν νὰ το πραγματευ-
θῇτε ὅπως θὰ σας ὑπαγορεύσῃ ἡ καλ-
λιτεχνικὴ σας φαντασία καὶ ἡ ἐλληνικὴ
σας καρδιά.

Παραστήσατε ἓνα κομμάτι θαλάσσης,
ὅπως θέλετε, ἐν γαλήνῃ ἢ ἐν τρικυ-
μίᾳ, παρὰ τὴν ἀκτὴν ἢ ἐν μέσῳ πελά-
γους. Ζωγραφίσατε ἐν πλοῖον, μίαν λέμ-
βον, ἐν αἰνευτικὸν πλοῖον, ἓνα φάρον,
ὅ,τι θέλετε, ὅ,τι ἠθέλητε ! Ἀρκεῖ τὸ
ἔργον σας νὰ εἶναι πρωτότυπον, ἐλλι-
πὸν.

Καὶ ὁ Κωστάκης :

— Νά, ὁ δάσκαλος . . . πού μ' ἐρώ-
τησε τὰ
πὶδὺ δόκτωρα ζητήματα.

κόν, ἰδικόν σας, γνήσιον. Θέλω μίαν
Θαλασσογραφίαν ἐλληνικήν. Νὰποφύγε-
τε τὰς ξενικὰς μιμήσεις καὶ . . . τὴν
βοήθειαν πάσης ξένης χειρὸς . . .

Ἡ θαλασσογραφία σας εἰμπορεῖ νὰ
εἶναι ὅσον θέλετε μικρά, καὶ ὅσον θέλετε
μεγάλη. Καλὸν ὅμως εἶναι νὰ μὴ ὑπερ-
βαίνῃ τὴν σελίδα μας.

Δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐξωγραφημένη
μετὰ χρώματα. Ἀκουαρέλλαι καὶ ἐλαιο-
γραφαὶ ἀποκλείονται διότι εἰκό-
νας μετὰ χρώματα δὲν δημοσιεύω. Πρέπει νὰ
εἶναι εἰκὼν μαύρη ἐπάνω εἰς πολὺ ἄσπρον
χαρτί τῆς ζωγραφικῆς, διὰ νὰ φωτογρα-
φηθῇ εὐκόλως. (Διότι, διὰ νὰ δημοσιευ-
θῇ ἐν σχέδιον ὁ πῶς εἶναι, πρέπει
πρῶτον νὰ φωτογραφηθῇ.) Σὰς συμβου-
λεύω λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῇτε ἡ κ ρ α-
γί ο ν ι, ἡ σ ι ν ι κ ῆ ν μ ε λ ἄ ν η ν μετὰ
γραφίδα, ἢ μετὰ λεπτότατον χρωστήρα, ἢ
καὶ μετὰ τὰ δύο.

Ἀπαραίτητον εἶναι νὰ φθάσουν εἰς τὸ
Γραφεῖόν μου τὰ σχέδια ἄχρι τῶν 15
Ἰουλίου. Πρὸς τοῦτο τὰ θέ-
τετε ἀδιπλωτὰ ἐντὸς δύο χαρτονίων χον-
δρῶν καὶ τὰ στέλλετε ταχυδρομικῶς καὶ
ἐπὶ συστάσει.

Τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον (ἢ ἂν θέ-
λῃ ἀμφότερα) τοῦ διαγωνιζομένου θὰ τί-
θεται ἐπὶ τῆς εἰκόνης πλαγίως, ὅπως
συνήθως οἱ καλλιτέχναι ὑπογράφουν
τὰ ἔργα των. Ἀνώνυμα σχέδια ἀπο-
κλείονται.

Ἡ κρίσις θὰ γίνῃ τῇ βοηθείᾳ δια-
κεκριμένων ζωγράφων, τῶν ὁποίων ἐν
καιρῷ θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα.

Τὸ κάλλιστον δὲ σχέδιον θὰ δημο-
σιευθῇ εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς Διαπλά-
σεως, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ
κρίσις.

Δέχομαι σχέδια διὰ τὸν Διαγωνισμὸν
τῆς Ζωγραφικῆς μέχρι τῆς 15 Σεπτεμ-
βρίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Ἡ κρίσις τοῦ Μικροῦ Διαγω-
νισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφρά-
σεως (Le pardon des injures) θὰ δημο-
σιευθῇ εὐθὺς μετὰ τὴν Ἐ Κυριακὴν,
λίαν προσεχῶς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κωστάκη, ξέφυρες διατὶ οἱ στρατιωτικοὶ
μουσικοὶ δὲν ἔχουν ὀπλὰ ;

— Πῶς δὲν ἔξερω ! Διότι εἶναι ἐπικίνδυνον
νὰ παῖζῃ κανεὶς μετὰ ὀπλᾶ . . .

Βοτάνη ὑπὸ τῆς Γενναίας. Σουλιάτικα :

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ἀπερρίφη εἰς τὰς ἐξε-
τάσεις του.

— Καὶ ποῖός σου φταίει ; ! τῷ λέγει κατα-
λυπόμενος ὁ πατήρ του.

Καὶ ὁ Κωστάκης :

— Νά, ὁ δάσκαλος . . . πού μ' ἐρώ-
τησε τὰ
πὶδὺ δόκτωρα ζητήματα.

Βοτάνη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»



ΑΥΤΟ τὸ περιστράφι πετᾷ
σήμερον πρὸς τὸ Τατόι. . .
Πηγαίνει νὰ δώσῃ πρῶτα -
πρῶτα ἓνα ἐγκάρδιον καὶ μη-
τρικὸν μου φίλῳ πρὸς τὴν
Αὐτοῦ Βασιλικὴν Τῆχνο-
λογία.

Τατά, τὸν βασιλοπάϊδα Χριστοφόρον, τὸν σε-
πτόν μου μικρὸν φίλον, ὁ ὁποῖος τὴν παρελθού-
σαν Τρίτην, 29 Ἰουλίου, ἐώρασε τὸ γενεθλί-
ον του, συμπληρώσας τὸ ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας
του. Τῷ φέρει ἐπίσης καὶ τὰς εὐλαβεῖς προσ-
κλήσεις τῶν συναδέλφων του, τῶν μικρῶν φίλων
τῆς «Διαπλάσεως», οἱ ὁποῖοι πολλὰκις μοῦ ἔ-
γραψαν καὶ μετὰ ἐλάσαν νὰ τῷ τὰς διαβιβά-
σω. Τῷ φέρει ἀκόμη καὶ τὰς εὐχαριστίας μου
διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν, ὡς μαθητὴν, τρέφει
πρὸς ἐμὲ διὰ τὴν προθυμίαν μετὰ τὴν ὁποίαν με-
ταχειρίσκει, καὶ διὰ τὸν ζῆλον μετὰ τὸν ὁποῖον
ἐκτελεστοῦν, προτρέπων τοὺς μικροὺς του φίλους
νὰ γίνωνται συνδρομηταί μου. . .

Ὅλα τὰ μαθήματα ἐγώ. . . Μοῦ τὰ λέγει τὸ
πυλάκι μου ! Αὐτὸ μοῦ εἶπε πόσην ἀνησυχίαν
εἶχεν ὁ βασιλικὸς μου φίλος, μήπως δὲν θὰ μ' ἐ-
λάθωνεν εἰς τὸ Τατόι, καὶ πόσον εὐχριστήθη
ὅταν εἶδε ὅτι κ' ἐκεῖ τῷ ἔρχομαι τακτικώτατα. . .
Μοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι μετὰ τὴν εὐκόλῃαν λύ-
σιν τῆς Πνευματικῆς μου Ἀσκήσεως. . . Μοῦ εἶπε
καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, πολὺ εὐχάριστον ἄλλ',
αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ το εἶπω ! . . .

Τὴ συγκινητικὴν, τὴν ἐνδιαφέρουσαν πού εἶναι ἡ
ἐπιστολὴ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ρόδου, ἡ πρώτη
πού μοῦ στέλλει ἐπιστρέφον ἐκ τοῦ στρατοῦ, ὁ-
ποῖος, ὡς ἐνθυμίσθαι, εἶχε μεταβῆ ὡς ἐθελοντὴς
ἐφ' ἑαυτὸν-μοῦ γράφει μετὰ τῶν ἄλλων, - νὰ
πάγω ἐπὶ τὸν πόλεμον, μετὰ τῆς φωτιᾶς, νὰ ἐκχάσω
ὅλον τὸν κόσμον καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα μου, καὶ
νὰ ἐνθυμίσθαι μόνον σὲ ! Στὴ μάχῃ τῆς Ταρτάρας,
μετὰ τὸ πρῶτον, πρὶν ἀρχίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ
πῦρ, ἐδίδασκεν μακαρίως τὴν μαγευτικὴν ἀλληλο-
γραφίαν σου, ὑπὸ τὸν κρότον τῶν ὀρίων καὶ τὸν
συριγμὸν τῶν σφαιρῶν. Ὅταν δὲ ἤρχισαμεν καὶ
ἡμεῖς τὸ πῦρ, δὲν ἐπρόφρασα νὰ κρύψω τὸ φύλ-
λον σου καὶ κατὰ τὴν ὑποχώρησιν, ἔμεινε ἐκεῖ.
Μετὰ τινὰ βήματα τὸ ἐνεθυμήθην καὶ ἐστράφη
πρὸς τὸ μέρος ὅπου το ἀφῆκα. Δὲν ἐπρόφρασα
νὰ κάμω δύο βήματα, καὶ ὁ ἀέρας τὸ ἔφερε πρὸ
τῶν ποδῶν μου. Μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε :

«Μὴ με ἀφίσῃς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν !» Τὸ
ἔπῃρα, τὸ ἐδίπλωσα καὶ τὸ ἐκρύψα μετὰ χαρὰν. . .
Πῶς σας φαίνεται αὐτὴ ἡ διάσφασις ἐνὸς φυλά-
διου μου ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ;
Διήγημα σωστὸν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιναυάρ-
χου Θεμιστοκλέους. Μοῦ περιγράφει μίαν χα-
ριτωμένην σκηνήν, ἔχουσαν σχέσιν μετὰ τὴν ἀν-
ταλλαγὴν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Ἄν ἔχω τό-
πον, θὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές, διότι
ἀξίζει νὰ τὴν διαβάσῃς ὅλοι.

Νομίζω ὅτι ἔχεις ψευδώνυμον, ἀγαπητέ μου
Κλειθένη Φιλάρετε, διατὶ δὲν το σημειώνεις
εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, νὰ σοῦ ἀπαντήσω μετὰ
αὐτὸ : — Σὲ συγχάριζα διὰ τὸν προειρημένον σου
καὶ διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν ἱππασίαν εἶναι
πραγματικῶς λαμπροτάτη ἀσκῆσις, καὶ μάλιστα
λυπούμαι διότι τώρα, μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ποδη-
λάτου, παρημελήθῃς κάπως εἰς τινὰς τάξεις. — Ὁ-
ραν δέχουσαι τὴν ἀνταλλαγὴν, ὀφείλεις νὰ στελεχῇς
πρῶτος ἐν τετραδίων πρὸς τὸν προτεινόμενον.

Μικρὸ Κινέζε Χιν-Χιν, αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-
μον νὰ κρατήσῃς. Τώρα πού μοῦ γράφεις ὁ ἴδιος,
μάλιστα ! Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, βλέπεις, οἱ
ἀντιπρόσωποι εἶναι ὀλιγοδύναμοι περιτοί.

Ἔτσι θέλω, ἀπὸ τὰ πέντε πού μοῦ ἐπρότει-
νες, σοῦ ἐξέλεξα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, διὰ νὰ
συμπληρωθῇ καὶ τὸ ἀγαπητὸν μου. . . Ἔτσι
μάρτυρες. Εὐφρῆς ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν ἐρώ-
τησιν. Ὅποιος ἄνθρωπος εἶναι μισός ; — Ὁ Μι-
σάνθρωπος ! Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ ὁρμή.

«Ὁ, τί ὥραία πού διέρχομαι τὴν ἡμέραν μου
ἐδῶ εἰς τὴν ὥραϊαν νῆσον Πόρον !» ἀνακράζει ἡ
ἀγαπητὴ μου Θέλωσα. Ἀρὰ γε, ἐγνωρίσε καὶ
τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας, τὸ ὁποῖον διατρίβει
τώρα εἰς τὸν Πόρον ; Μοῦ ἔγραψεν ὅτι ἐπιθυμεῖ
νὰ γνωρίσῃ ὅσους συνδρομητὰς μου πηγαίνουν
ἐπίσης τὸ καλοκαίρι ἐκεῖ. Ἐμπρὸς λοιπὸν ! ἂς
γίνῃ ἡ ἀμοιβαία ἐρευνα καὶ ἡ ἀναγνώρισις !

Καὶ ἡ Ἀδρα τοῦ Φαλήρου, πού ἐπῆρε τὸ φύ-
σμά της διὰ τὴν Κύθον, περᾶν ἐκεῖ ἐπίσης ὡ-
ραῖα. Κατοικεῖ εἰς τὸ βουνόν, ὅπου ἔχει πολλὴ
δρασιά. Δένδρα πολλὰ καὶ μεγάλα δὲν ὑπάρχουν.
Ποῦ καὶ ποῦ εὐρίσκειται κανένας κήπος μετὰ ἐσπε-
ριδοειδῶν ; ἔχει ὅμως ἐν ἀφρονίᾳ συκείας καὶ κλη-
ματα — Τὰ ἡξερᾶτε σεῖς αὐτὰ ;

Ἡ Ἀστροφεγγιὰ μένει ἐδῶ ἄλλὰ πηγαίνει
εἰς τὸ Φάληρον δύο φορές τὴν ἡμέραν : τὸ πρῶ-
τὸν διὰ λουτρὸν καὶ τὸ ἀπογευματινὸν ἀναψυχῇ. Εὐ-
ρίσκειται δὲ πάντοτε μετὰ τὴν φίλην μου Κροκό-
πεπλον Ἡδὴ ἡ ὁποία - ὦ, δὲν ἀμφιβάλλω ! -
εἶναι πάρα πολὺ καλὴ καὶ εὐχάριστη. — Τὰς φίλῳ
καὶ τὰς δύο.

Κατεννοήσασθαι τὴν φιλότατὴν μου Λευκὴ Πε-
ταλοῦδα - ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς, ἔχει ψευδώνυ-
μον, - μετὰ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Χαλασμοῦ Κό-
σμου. Τῆς ἠθέλησε τὴν διαδοῖν τοῦ ἐκτελεσθέν-
τος, λέγει δὲ ὅτι, ἂν ἰδρῶν κ' ἐδῶ τοῦτοῦ
Σύλλογου θὰ εἶναι ἡ πρώτη, ἡ ὁποία θὰ ἐργασθῇ
ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μου. Ἐ, ποῖός
τὸ ἡξερᾷ ! καὶ αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ! Περὶ
τοῦ ἰδίου ζητήματος ἔλαβα καὶ ἄλλας ἐνθουσιώ-
δεις ἐπιστολάς π. χ. ἀπὸ τὸν Στέφανον Κό-
τινον, ἀπὸ τὴν Μαρίαν τοῦ Φαλήρου, ἀπὸ
τὴν Μελλονσαν Καλλιτέχνιδα (ἡ ὁποία ἀνα-
γινώσκει καὶ αὐτὴ ἀγγλικά περιοδικὰ, ἀλλὰ προ-
τιμᾷ τὴν «Διάπλαιν» διότι ἔχει ἀπ' ὅλα. Πα-
ραδείγματός χάριν, ἐν ἀγγλικῶν περιοδικῶν ἔχει
ἀλληλογραφίαν, ἀλλὰ δὲν κάμνει διαγωνισμούς·
τὸ ἄλλο κάμνει διαγωνισμούς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀ-
σκήσεις, κτλ. ἐνῶ ἡ Διάπλαιν τὰ ἔχει ὅλα
μαζί, καὶ μάλιστα τελειοποιούμενα) ἀπὸ τὸν
Ναυτίλον, κτλ.

Ἀπόμαχε Ρουμελιώτη, τάχα ἡ ἐξαδέλφη
σου δὲν εἰμπορεῖ νὰ μοῦ γράψῃ μὴν τῆς ; Εἰπέ
της ὅτι θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ περισσώτερον.

Καὶ ὁ ἀγαπητός μου Θουκυδίδης ὁ Ἱστορι-
κὸς ἐτύπωσε φακέλους καὶ χαρτὴν μετὰ τὸ ψευ-
δώνυμόν του καὶ ὁ Ἀνδρέας Ἀργοναυτὴς ἐπί-
σης. Ἡ δὲ Ναυτοπούλα τί ἐτύπωσε, νομίζετε ;
ἐπισκεπήτρια, μάλιστα, μιλλίετα ! Οὐτὸ ἔλυσεν
καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἐπισκεπήτριων τῶν νεαρῶν
δεσποινίδων. Καθὼς γνωρίζετε, αἱ δεσποινίδες
πρὸ τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των - ἡ-
μεῖς, μαῦρὸν μου, νὰ φᾶς τριφύλλο ! - δὲν ἐπιτρέ-
πεται νὰ ἔχουν ἴδια ἐπισκεπήτρια, ἀλλὰ γράφουν
τὸ ὄνομα των ἐπάνω εἰς τὸ ἐπισκεπήτριον τῆς
μητρὸς των. Ἡ Ναυτοπούλα ὅμως κατώρθωσε,
βλέπετε, νὰ ἔχῃ ἰδικὰ τῆς ἐπισκεπήτρια. . . Ἀ,
μάλιστα ! μετὰ τὸ ψευδώνυμον ἐπιτρέπεται.

Φιλόμοις Παῖ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐ-
νέκριναν. Τὸ εἶδες ; Ναι, αἱ λύσεις πρέπει νὰ
γράφωνται ἐκάστου φυλλάδιου εἰς ἐχωριστὸν
χαρτί. Ἐμαθα μ' εὐχαρίστησιν μου ὅτι ἔχετε
καὶ σεις εἰς τὸ σπῆτι σας μίαν Ἀσπροῦλαν ὅτι
ἂν εἶναι μὲν γυμνασμένη ὅσον ἡ ἰδική μας,
οὕτε χορεύει, ἀλλ' ὅτι καὶ σεις δὲν ἀμείψετε
τὴν Βέρβαν. . . Ὁ, δὲν ἀμφιβάλλω ! Μόνος σου
ἐξωγράφεις ἐκεῖνο τὸ κλωνίον τοῦ ἀνθισμένου
κισσοῦ ; Εὐγε !

Ἡ φίλη μου Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ ἔκαμνεν
ἓνα λαμπρὸν ταξίδι μέχρις Ἀνδρου. Ἦτο ἄκρα
γαλήνη ἡ θάλασσα γυαλὶ ! τὸ πλοῖον δὲν ἐκου-
νήθη διόλου. . . Ἀμ' βέβαια ! Νεράϊδα ἦτο αὐτὴ
πού ἐταξίδευε !

Γραμματόσημα μεταχειρισμένα πρὸς πώλησιν
δὲν ἔχω. Κεραινοδόξο Ζεῦ. Δύνασαι νὰ ποταβῇς
ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Χαριτοποιεῖον Βαλλώσῃ.
Ὁ Φιλελεύθερος Ἑλληὴν ἔχει καιρὸν νὰ μοῦ
γράψῃ. Τί γίνεται ; Διατὶ δὲν στέλλει τὰ τετρα-
διά του ; Νομίζω ὅτι ὀφείλει κάμποσα.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀκουαρέλλαν τοῦ

φίλου σου, Ἡρώϊκῃ Πάρρα. Εἶναι ὥραιστάτη.
Τώρα πού ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις αὐτὴν δὲ ζέ-
στην μετρίαν τὰ λουτρὰ γράφει μου συγχύ-
ρα, σὲ παρακαλῶ. — Τὰ ἴδια λέγω καὶ πρὸς τὸ
ἀγαπητόν μου Ἰόνιον Πελάγος.

διὰ τὰς ἐνεργείας. Εἶδα εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου τὴν εἰκόνα μου καὶ εἰς τὰς λύσεις τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνανία. Τί καλὰ!

Ὁ προτείνων **Μεγάλε Ἀλέξανδρε**, στέλλει τετράδιον ἀρ' οὗ τοῦ στείλουν. Ὁ δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν, στέλλει πρῶτος. Ἔτσι δὲν εἶνε; — Ἔστειλα καὶ ἄλλας ἀγγελίας. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς.

Ἄν θέλῃς καὶ σύ, **Γαλιηναία θάλασσα**, νὰ βραβεύσῃς τὸ καλλίτερον τετράδιον, εἰμπορῶ νὰ διαδιβάσῃς ὅτι βραβεῖον θὰ δώσῃς. — Τί ὠραία ἡ ἐκδρομὴ σας! Ἦτο μαζί καὶ ἡ **Εὐπλόκαμος Νύμφη**, ἔ;

Κυμοδόκη, εἶσαι δεκτὴ μετὰ χαρᾶς. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα.

Ἔτσι μάρτεται, διὰ τὴν **Ναυτοπούλαρ** μοῦ ἔστειλες μόνον ἐπιστολὴν. Φαίνεται ὅτι ἐλθσόμενες νὰ ἐσωκλείσῃς καὶ τετράδιον. Τὴν φυλάττω λοιπὸν ἕως ὅτου μοῦ τοῦ στείλῃς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Καὶ σήμερον ἔχω νὰ αναγράψω ἀρκετοὺς εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, μετὰ τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας διὰ τὴν ἔμπρακτον ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης των.

Ἐξεσπῶσαν ἀκόμη: ἡ **Ἀρθισμένη Λεμονιά** (1 συνδρ.), ἡ **Λευκὴ Χιὼν** (1), ἡ **Βραχυσμένη Κουκουθάρια** (1), ὁ **Ἀνδρείος Εὐδώνος** (1), ὁ **Δαίδαλος** (1), ἡ **Κυρία Ἐλένη Δεσφώρτζη** (1), ὁ **Παραγ. Σαουσόπουλος** (1), ὁ **Ἀρεμοστροβίλος** (1), ἡ **Μελαχροινὴ Ἑλληνίς** (2), ὁ **Ναυτίλος** (1), ὁ **Θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν** (1), ὁ **Μέγας Ἀλέξανδρος** (1), ἡ **Ἀρθισμένη Λυγαρία** (1).

Ὅσοι λογαριάζουν νὰ ξεσπαθώσουν ἄς σπεύσουν. Ὅταν προχωρήσῃ πολὺ τὸ δεύτερον ἐξάμηνον, τὸ ὅποιον ἤρξιν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, τὸ ξεσπάθωμα θὰ εἶνε δυσκολότερον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: Ἡ **Ἀστροφεγγιά** μετὰ τὴν **Ἀστραπὴν**, **Οιδίποδα Τύραννον**, καὶ **Τερπικέραυρον Δία** — ὁ **Ἀπόμαχος Ρομειλιώτης** μετὰ τὴν **Γερναίαν Σουλιώτισσαν** — ὁ **Κωνσταντῆρος Ἰ. Καϊλῶφ** μετὰ τὴν **Ταναγραίαν Κόρην**, **Ἀριέτταν Πελοισιὴ καὶ Καρδερίαν** — ὁ **Κεραυνόβολος Ζεδὲ** μετὰ τὴν **Ἰωάνναν Ν. Μαρκέττη** — ἡ **Ἡρώικη Πάρρα** μετὰ τὴν **Εὐκράτη Ζώγην** — ἡ **Αἰμυλία Εἰμαμένη** μετὰ τὸν **Ἀχαϊκὸν Δρομέα**, **Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ**, **Ἀστροφεγγιά**, **Πεζοναῦτην** καὶ **Παπαρύναν** τῆς **Πεντέλης** — ὁ **Ἀνδρείος Ἀργοναύτης** μετὰ τὸν **Ἀνδρεῖον Σουλιώτην**, **Οιδίποδα Ἀχιλλέα**, **Φερεῦττον Χρυσάλλίδα**, **Τρικυμιώδη Μαλέαν**, **Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος**, **Λέοντα τῆς Νεμέας**, **Ἐθελότην Στρατιώτην**, **Ὁραίαν Κέρκυραν**, **Δὸν Κιχώτην** καὶ **Μπάριμπα Νικολήν** — ὁ **Σοφὸς Πιττακὸς** μετὰ τὸν **Τρεχαγυρενδόπουλον**, **Φλιν-Φλιν**, **Τοῖν-Τσὼν**, **Τοῦδ-τιδα Ἀρτεμιν**, **Δέαν**, **Ποιμενικὴν Φλογέραν**, **Λέοντα τῆς Νεμέας**, **Ἑλληνικὴν Σημαίαν**, **Γλυκεῖαν Ἑλπίδα**, **Οιδίποδα Τύραννον**, **Λευκὴν Χιὼν**, **Τορπιλλητὴν**, **Ταπεινὸν Ἰορ**, **Ἑλληνικὴν Καρδίαν**, **Οιδίποδα Ἀχιλλέα**, **Ἀρχιζιάνιον**, **Λευκὴν Ἀρκτον**, **Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα**, **Ἀγαπονιμπούλαρ**, **Ἀχαϊκὸν Δρομέα** καὶ **Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ** — τὸ **Ἦσυχο Ἀεράκι** μετὰ τὸ **Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος**, **Ἦρωα Γαριβάλλην** καὶ **Δέαν** — ὁ **Καρχαρίας** τοῦ **Αἰγαίου** μετὰ τὸν **Δόρπον Βύρωνα**, **Φιλόσοφον Ἀναξαγόραν**, **Ἀστροφεγγιά**, **Εὐαίσθητον Καρδίαν**, **Καλλιτέχνην Διαβολίσκην**, **Μυλόρπον**, **Λευκὸν Μανουαλί καὶ Μέγαν Ἀλέξανδρον** — ὁ **Μέγας Ἀλέξανδρος** μετὰ τὴν **Νύμφην** τῆς **Ἀβύδου** — ἡ **Γαλιηναία θάλασσα** μετὰ τὴν **Ἑλληνικὴν θάλασσαν**, **Αἰμυλίαν Εἰμαμένην**, **Φερεῦττον Χρυσάλλίδα** καὶ **Μικρὰν Μαρίναν** — ἡ **Βίγλα** μετὰ τὸν

Ταπεινὸν Ἰορ καὶ μετὰ τὸν **Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ** — καὶ ἡ **Κυμοδόκη** μετὰ τὴν **Ἑλληνὶ Πάλλην**.

Ἀσπασμοί, πληροφοροίαι. — Ὁ **Κολοσσὸς τῆς Ρόδου** ἀσπάζεται τὸν **Δὸν Κιχώτην**, τὴν **Ναυτοπούλαρ** καὶ τὸν **Τρεχαγυρενδόπουλον** — ἡ **Ἑλληνικὴ θάλασσα** τὴν **Ναυτοπούλαρ** — ἡ **Ἀστροφεγγιά** τὴν **Ὁραίαν Δογκάδα**. — Ἡ **Λευκὴ Πεταλούδα** ἐρωτᾷ διατὶ τὸ **Ἀρχιζιάνιον** δὲν στέλλει τὴν εἰκόνα του καὶ ἀναβάλλεται ἡ **Ε'** **Κυριακὴ**; Ἄγ! — λέγει — ἂν τὸν ἤξευρε θὰ τοῦ ἐτραβούσε τὸ αὐτὸ πολὺ δυνατὰ! — ὁ **Διογένης Λαέρτιος** ἐλυπήθη διότι ἀνέχωρσεν εἰς **Κόρινθον** πρὶν προφθάσῃ νὰ γνωρίσῃ τὴν **Δέαν** ἐπιφυλάσσεται ὅμως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν, κατόπιν τῆς εὐγενούς της προτάσεως, ἡ ὁποία πολὺ τὸν ἐχαροποίησεν. — ἡ **Μέλλουσα Καλλιτέχνης**, διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι τὴν γνωρίζει ὁ **Τρεχαγυρενδόπουλος**, τὸν προκαλεῖ νὰ μας εἰπῇ τὰ τελικὰ της. Γὰρ νὰ ἴδωμεν! — ὁ **Κωνσταντῆρος Ἰ. Καϊλῶφ** ἀσπάζεται τὸν **Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ** καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς τὰ περνᾷ εἰς τὴν **Σύρον**. — τὸ **Ἰόνιον Πέλαγος** ἀσπάζεται τὸ **Ἀγε Σθύσε** καὶ τὸ ἐρωτᾷ ποίας ἐντυπώσεις ἔχει ὁ ἀδελφὸς του ἀπὸ τὴν **Κέρκυραν**; (λαμπράς, βεβαίως! δὲν εἶν' ἔτσι;) — τὸ **Ἀρχιζιάνιον** παραπονεῖται ποῦ δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τετράδιον ἀπὸ τὴν **Μικρὰν Μάγισσαν** λέγει δὲ εἰς τὸν **Λέοντα τῆς Νεμέας**, ὅτι κάποιος τὸν ἐγέλασε καὶ ἂν τὸν ἤξευρε, ἄς εἰπῇ τὸ ὄνομά του! — ὁ **Κεραυνὸς** πληροφορεῖ τὸν **Ἑλπιδοφόρον**, ὅτι φοιτᾷ εἰς τὴν δημοσίαν Σχολὴν τῆς πατρίδος του καὶ ὥρα ἐπρωβιάσθη εἰς τὴν **Β'** **γυμνασιακὴν τάξιν** — ἡ **Γαλιηναία θάλασσα** παρακαλεῖ τὸν **Κουταλιανὸν** νὰ της στείλῃ, ἂν θέλῃ, ἓν ἄλλο τετράδιον του, διότι τὸ πρῶτον τὸ ἔχασεν εἰς τὴν μετακόμισιν (ἐνοεῖται ὅτι ὁ **Κουταλιανὸς** δὲν ὑποχρεοῦται διόλου νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μόνον ἂν θέλῃ). — Ἐλλείψει χώρου, παραλείπονται μερικοὶ ἀσπασμοί.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ **Διάπλασις** πρὸς τοὺς φίλους της καὶ τὰς φίλας: **Ὁραίαν Κέρκυραν**, **Μέλισσαν** τοῦ **Τριμητοῦ**, **Ἑλληνικὴν θάλασσαν** (τὸ λάθος διωρθώθη), **Δέαν**, **Ψαροπούλαρ**, **Βοσκοπούλαρ**, **Πεζοναῦτην** (τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας του καὶ ἀπαντῶ καὶ εἰς τὴν ἐρώτησίν του): **Φλιν-Φλιν** (ἐγὼ σ' ἐξέλασα, ἡ σύ;) **Κόντε Ραπανάκη**, **Μικρὸν Ἐθελότην**, **Ἀνδρεῖον Ἀργοναῦτην** (ὥφειλες τὸ τετράδιον, καὶ τὸ ἔστειλα); **Κόρην** τῆς **Ὁραίας Λέσβου**, **Ρωμιλὸν** (πολὺ καλὰ), **Ἀτταγίδα**, **Εὐπλόκαμον Νύμφην**, (φαντάζομαι πόσον ἐχάρη ποῦ εἶδε τὸν παπποῦν της!) **Βίγλαρ** (τὴν συγγαίρῳ διὰ τὸ ἀριστὰ), **Φιλεργγον Κόρην**, θὰ ἐγγράψω τὴν φίλην της, μόλις λάθω τὴν συνδρομήν), **Πέτραν Σκανθάλον**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26^η Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι' ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

Προμηθευθῆτε ὅλοι διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς σας.

ΤΙΜΟΝΤΑΙ

Ἐκαστον τετράδιον λεπτὰ 15
Δέση 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιχομένου φρ. 3
Ἐξωφύλλον καὶ πίναξ λεπτὰ 30

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 2 Σεπτεμβρίου. ἔ.

398 Λεξιγράφος.

Αὐτοκράτορα μετ' ἄνθη ἔαν ἐνώσης
Ἀσίας χώραν θὰ φανερῶσης.

Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀύρας τοῦ Φαλήρου

399. Στοιχειδγράφος.

Ἐάν ἀντὶ τῆς κεφαλῆς προσθέσῃς γράμμα νέον,
ἡ νῆσος μεταβάλλεται εἰς ὕδωρ καταρρέων.

Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρου τῆς Ἀφῆς

400 Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικὸν ὁ παταμὸς παρέχει.
Τὸ δεύτερον ἐπιθετον, πᾶς πρέπει νὰ τοῦ ἔχη.
Τὸ τρίτον εἶνε νῆσος κειμένη 'ς τὸ Αἰγαῖον.
Καὶ ἱερὸν τι πλοῖον τὸ ἄλλο τῶν ἀρχαίων.

Σοφὸν γνωστὸν τοῖς πᾶσι τὸ πέμπτον μοῦ σημαίνει.
Κι' ἀντανυμια κτητικὴ διὰ τὸ ἔκτον μένει.

Εστᾶλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσουδαλά

401. Ἀστήρ.

+ + + + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + + + διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώ-
+ + N + + σκεται καθέτως κράτος τῆς Εὐ-
+ + + + + ρώπης, ὀριζοντίως ποτοῦ καὶ δια-
+ + + + + γωνίως δύο ποταμῶν ὀνόματα.

Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

402 Σταυρός.

+ + + + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ
+ + + + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὗ-
+ + + + + τω ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται
+ + + + + δύο ὀνόματα ἐνὸς καὶ τοῦ
+ + + + + αὐτοῦ προσώπου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχώτη

403-407. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς,
πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζουν ἄλλας τόσας
λέξεις:

Ἐμῇ, ἄς, καλὰ, εἰς, ὑπέρ.

Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀλιῆς Σ. Οἰκονομίδου

408-412. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι
δώδεκα συλλαβῶν σχηματίζουν τὰ ὀνόματα πέντε
ἰχθύων.

Βραξ-γα-λη-κη-ξυρ-δος-χος-ο-τριγ-ρυγ-λα-περ.

Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀστροφῆγγης

413. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ.

1. Ζῶον. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου. 4. Μέρος τῆς οἰκίας. 5. Ἦρω.

414. Φωνηεντόλιπον.

Μπ-δων-δχος-πρν-μψν-μθν-κς

Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τρικυμιώδους Ὀικιστοῦ

415. Γρίφος

NP + κατὶ κίς ὕς.

Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28^{ης} Ἰουνίου 1897.

319. Μωξὸς (Μ, ὦτος). — 320. Τὸ ὄνομα.
— 321. (Ἀκυροῦται). — 322. Ζ
323-326. Γινόμενης τῆς ἀν- Η Η
ταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων Τ Ν
ἡ λ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Η Ω
πῆλος, ἥλιος, Μῆλος, ἥλδον. Σ Ο Λ Ω Ν
— 327-331. 1. Ἀγασίας. 2. Ἀναξαγόρας.
3. Δημάρατος. 4. Λεωτυχίδης. 5. Τῆλεκλος.
— 332. Ὁ νοῦς ἀκαλλέργητος οὐδὲ λεπτὸν ἀξι-
ζει. — 333. Ὁ μικρόνους δύσμοιρος ἐστί.